

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Č. 82
Seslání Ducha
svatého
2009

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ



Milí farníci,

máme za sebou velikonoční dobu a před sebou dvě krásné slavnosti našeho společenství.

Výročí 15 let posvěcení našeho kostela. Tomuto jubileu se bude zevrubně věnovat mimořádné číslo Vzkříšení, které vyjde v měsíci červnu.

Druhou slavností našeho společenství bude první svaté přijímání dětí. Každým rokem se těším na děti, které se setkávají, aby se připravily na tento krásný a významný den svého života. Spojit se s živým Kristem, jíst Jeho tělo a pít Jeho krev. Přistoupit k největšímu tajemství naší víry. Započít svůj život v blízkosti Ježíše, který neopustil člověka, ale je s ním stále.

Z obsahu

- Slovo na okraj
- Zprávy z farnosti
- Program farnosti
- Vybíráme z kroniky
- Nejen pro děti
- Farníci se svěřují
- A mnoho dalšího...



První svatě přijímání je také první krok rodičů, kteří slíbili při křtu svého dítěte Bohu, že ho budou vychovávat ve víře. Jak dnes záleží na rodičích! Na dítěti se hned pozná, jak ho rodina vychovává. Před časem jsem slyšel z úst prof. Piňhy slova o naší společnosti a především o velkém negativním působení na děti. Zkušený muž dodává, že společnost, která je tak rozklížená jako naše, nedá dohromady nikdo jiný než rodina. Rodině se to ale nepodaří, pokud neupřednostní skutečné hodnoty života. Uvádění dítěte do života s Bohem jistě patří k prioritním úkolům rodičů. Nejen že to slíbili Bohu, ale především tak pomáhají svým dětem, aby svůj život začaly co nejlépe. Kristus přináší návod, jak kvalitně prožívat život. K vydařenému životu vede cesta Božích přikázání. (Ať se nám to líbí nebo ne!) Tato přikázání mohou dnes vštěpovat svým dětem především rodiny. Kéž se tedy daří všem rodičům vychovávat své děti, uvádět je do společenství s Ježíšem. Kéž se výchova nezastaví u prvních krůčků, ale pokračuje.

Investujme do podstatných věcí, vždyť na všechno čas nemáme, ale na podstatné bychom si ho měli umět vždy udělat.

Ke kvalitnímu životu žehná

P. Jenda Balík



■ ■ ■ SLOVO NA OKRAJ

Když nastal den letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě. Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchr, a naplnil celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden: všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.

Padesát dní po Velikonocích putovali vždy Židé do Jeruzaléma, aby slavili Svátek týdnů (hebrejsky šavuot), připomněli si Boží zjevení na Sinaji a uctili tak památku darování Desatera. Zároveň to byla židovská slavnost žní – Svátek stánků či Svátek sklizně (hebrejsky sukot). Sklizeň obilí byla v zaslíbené zemi totiž důkazem splnění slibu, který dal Hospodin svému lidu na Sinaji, že uvede Izraelity do této země. Po osm dní přebývali Židé ve stáncích z větví jako vzpomínku na dobu, kdy izraelský lid putoval pouští. Nabírali vodu z pramene Siloe, nesli ji pak ve zlatých miskách slavnostním průvodem do chrámu a vylévali ji u zápalného oltáře. Takto obětovaná voda byla pro ně příslibem Božího požehnání, symbolem nové úrody.

Všichni přicházejí do Jeruzaléma, jsou zde i apoštolové – čekají na slíbeného Přímluvce, Utěšitele, jak ho Ježíš nazval. Duch svatý na nich spočine a v ten okamžik se z ustrašených a nevzdělaných Galilejců stávají neohrožení hlasatelé evangelia a brilantní řečníci, kteří během jediného dne dokážou přesvědčit a získat na 3000 lidí!

Jak uboze a pošetile působí oproti tomu agitace a veřejná vystoupení různých politiků v předvolebních kampaních! Mají sice vysokoškolské vzdělání, absolvovali rétorickou přípravu, bylo jim řečeno, jak se mají chovat před voliči, mají předem naučené fráze, ale jejich poradci jim nic neřekli o daru moudrosti, daru rozumu a daru síly Ducha svatého.

Ve Skutcích apoštolů můžeme číst dále o tom, že lidé z různých národů, kteří onen hukot slyšeli, žasli ještě víc, když slyšeli apoštoly promlouvat svou vlastní řečí. Byli na pochybách, protože to nechápali, byli však mezi nimi i tací, kteří se apoštolům smáli a

označili je za opilce. I my občas pochybujeme o Božích darech a milostech, protože jsme zaslepeni hmotnými mamonem a konzumem, i my občas nebereme vážně Boží přikázání a zlehčujeme je, protože podléháme různým liberálním trendům a nechceme vypadat nemoderně a konzervativně. Výsledkem pak bývá bezradnost, pochybnosti, výčitky svědomí. Svätý Bonaventura však nabízí osvědčený „recept“: Křesťané jsou silní, dokud v nich setrvává milost svatého Ducha.

Bohuslav Zezula

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ **Máma a táta pro 21. století**

Rodinné centrum Praha a Centrum pro rodinu při AP připravilo s finanční podporou Ministerstva práce a sociálních věcí program pro ženy, které se relativně nedávno staly matkami. Jsme přesvědčeni, že bude užitečný jak jim, tak jejich manželům a dětem.

Narození dítěte a přijetí role maminky je nádherná událost a současně to je vstup do jednoho z nejnáročnějších období v životě ženy a jejího muže. Rodina zažívá vedle podpory okolí i mnohá omezení a těžkosti. Často se samotným rodičům těžko nalézá uspokojivé řešení, být je mají ve své moci. S malým dítětem bývá pro ženu obtížné vyjít z domova a účastnit se nějakého programu. Tento kurz je tak zařízen, aby se ho mohly bez obav účastnit společně s dítětem.

Podporu rodičů v této etapě života rodiny považujeme za velmi důležitou, protože se právě v této chvíli objevují zárodky problémů, z kterých – zůstanou-li neřešeny – vyrůstají větší obtíže a také naopak: zakládá se schopnost rodiny nacházet v dalším životě vzájemnou podporu a přestát krize a problémy.

Program je určen všem ženám, které mají alespoň jedno dítě ve věku 0-6 let, má preventivní a posilující úlohu a je určen i pro ženy, které nepociťují nějakou mimořádnou potřebu odborné pomoci v mateřství.

Nabízíme účast ve skupině žen, kde budeme hledat odpovědi na důležité otázky, které přicházejí po narození dítěte:

- Co se změnilo narozením dítěte pro mě, pro mého partnera, pro naše rodiče?
- Jaké mám dary a přednosti?
- Souvisí má role matky s mojí rolí dcery?
- Jaká budu já a moje rodina za 5 let?
- Jsme ještě partneri, nebo jen rodiče?

Kurz probíhá vždy dopoledne (9-12) jeden den v týdnu. Délka trvání je 8 týdnů. V rámci tohoto programu je zařazen večer pro tatínky a sobota pro manželský pár.

V současnosti se koná třetí běh tohoto kurzu a na podzim (od 22. 9.) chceme začít i ve Vaší farnosti.

Přihlášky a podrobnější informace na tel. 602972887 nebo mail mama.tata21@centrum.cz. Hlásit se můžete také v sakristii a u Lídy Buriánové.

Na společnou práci se těší

MuDr. Halka Korcová, Jarka Korčáková, dipl. soc. ped. a lng. Marie Macounová



■ Sčítání návštěvníků bohoslužeb

V neděli 19. dubna 2009 proběhlo sčítání návštěvníků bohoslužeb ve všech katolických kostelech v České republice. V naší farnosti jsme došli k těmto číslům:

- návštěvníků bohoslužeb bylo celkem 983, z toho 598 žen a 385 mužů
- výdělečně činných je celkem 317, z toho 153 žen a 164 mužů
- nevýdělečně činných je celkem 666, z toho 445 žen a 221 mužů
- průměrný věk všech účastníků je 47,6 roků, z toho 50,3 let u žen a 43,4 let u mužů

0 až 10 let	13,12%
10 až 20 let	6,61%
20 až 30 let	10,68%
30 až 40 let	12,72%
40 až 50 let	9,26%
50 až 60 let	8,95%
60 až 70 let	11,19%
70 až 80 let	17,50%
80 až 90 let	9,05%
90 až 100 let	0,92%

Z těchto údajů vyšlo následující složení věkových skupin (vpravo nahoře).

■ ■ PROGRAM FARNOSTI

15 let posvěcení kostela

Letos slavíme výročí 15 let od posvěcení našeho kostela. Chceme za to poděkovat při slavnostní bohoslužbě, kterou bude celebrovat pan kardinál Miloslav Vlk v sobotu **27. června** od 17.00. Po mši bude krátký koncert (varhany – katedrální varhaník pan Josef Kšica, harfa – pan Lukáš Dobrodinský, flétna – pan Vít Homér) a pohoštění.

Varhanní koncert

V rámci oslav 15 let od posvěcení kostela se pod záštitou starosty Městské části Praha 10 koná ve čtvrtek **25. června** v 19.00 koncert. Na varhany hraje naše varhanice, slečna Lucie Žáková a na trubku Miroslav Kejmar.

Mariánská pouť do Ostrova – Úmyslovic

28. června 2009 se koná v Ostrově -Úmyslovicích u Poděbrad mariánská pouť.

Začátek bude ve 14.30 před sochou P. Marie. Po Loretánských litaních odchází 15 procesí se soškami P. Marie do Úmyslovic. Pro starší poutníky jsou připraveny autobusy. Hlavním celebrantem je Mons. ThLic. Dominik Duka, biskup královehradecký spolu s dalšími kněžími. Z Prahy bude vypraveno 5 procesí se soškami P. Marie a prapory. Svoji účastí a modlitbou věřící podpoří upadající víru v nejrůdnější oblasti naší země.

Odjezd autobusů bude 28. června ve 13.00 od kostela sv. Ludmily (náměstí Míru) a od kostela Neposkvrněného početí P. Marie ve Strašnicích. Slavnostní mše sv. se koná před kostelem v Úmyslovicích ve stínu staletých lip, kde je dostatek židlí. Příjezd do Prahy 18.30. Jízdné se neplatí!

Kontaktní osoba: Ing Vlastislav Sixta,
Moldavská 1376,
Praha 10,
tel. 271 734 646.

■ ■ **INICIATIVA 17-11 – PŮLROČNÍ RESUMÉ**

Nevíme, jak je tomu v jiných oborech, ale u nás ve zdravotnictví je celoživotní systém vzdělávání, a kdo chce být „samostatně pracující“, musí absolvovat přednášky a školení, za což získává počty bodů (kredity) a dle jejich počtu je uznán způsobilým k výkonu povolání.

V církvi nic takového nemáme, nikdo a nic nás nenutí k sebevzdělávání, a proto není výjimkou, že v mnohých oblastech církevního života tápeme.

Abychom vykročili k nějaké změně, konají se v naší farnosti pod vedením pana Pavla Mareše přednášky nazvané Iniciativa 17-11. Název v sobě skrývá dvě myšlenky – jedna je z Janova evangelia – J 17-11, věty: „Už nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu“, a druhá je připomínka znovu nabyté svobody 17. listopadu 1989.

Projekt je věnovaný sociálnímu rozměru křesťanství a vychází z Kompendia sociální nauky církve. Stručně řečeno: hovoří se o zásadách pro život společnosti, které vyplývají z evangelia.

Počínaje lednem 2009 začal cyklus přednášek vždy na jedno z vybraných témat, se kterými se dnes a denně setkáváme. Prvním hostem byl 7. ledna prof. Lubomír Mlčoch s přednáškou „Je to člověk, o kterého tu běží“. Jeho přednáška byla vlastně i úvodem do celého cyklu: „V sociálním učení jde o pohled církve na člověka a pozemské skutečnosti z perspektivy věčnosti. Křesťané nejsou Kristovými učeďníky jen v kostele, jen když se vzdělávají ve víře, ale stejnou měrou také v oblasti společenské.“

Přednášku s titulem „Jít tam, kde nejsou viditelné úspěchy hned“ přednesl 4. února pražský světitel biskup Mons. Václav Malý. „Křesťané by se neměli spokojit s tím, že mají mravní převahu, ale měli by vstupovat do problémových oblastí, je třeba myslet na lidi „v průšvihů“, na ty, kteří se snaží dostat z pastí a sítí, do kterých se zapletli.“

4. března přišel novinář Jiří Zajíc s přednáškou na téma „Kdo je svědkem církve vůči společnosti“. Jaký má být svědek Kristův? „Důvěryhodný, přesvědčivý a ochotný pro své svědeckví trpět.“

1. dubna byl hostem večera P. Marek Orko Vácha. Díky jeho přednášce jsme se seznámili s „bioetikou – uměním žít a život chránit“. Motem večera byla poslední kniha P. Váchy- Místo, na němž stojíš, je posvátná země – kruh úcty k člověku, živé přírodě i celému vesmíru.

Poslední květnovou přednášku s názvem „Počátek života z pohledu přírodovědce“ měl pan doc. MUDr. Petr Hach, embryolog. Jeho profese napovídá, že jsme slyšeli o „počátku individuálního života, podivuhodném procesu, kdy splynutím dvou živých buněk vzniká živá buňka zcela odlišná, nový jedinec, obdařený vlastnostmi odlišnými od matky i otce“.

Sál divadla Miriam, kde se přednášky konají, bývá zaplněn; přicházejí nejen farníci a nejen věřící; po skončení přednášek posluchači diskutují s hostem večera, někdy by diskuse byla i na další samostatný večer. Zápisy z přednášek najdete na našich webových stránkách, pod ikonou 17-11, zvukové záznamy má pro zájemce připraveny náš webmaster.

Jak je napsáno již na začátku, organizátorem Iniciativy a moderátorem večerů je pan Mareš, kterému určitě patří srdečné díky za velké množství odvedené práce, které celá organizace představuje.

První část cyklu pak uzavře v **úterý 9. června** paní MUDr. Marie Svatošová, zakladatelka hospiců v České republice, přednáškou „Hospice a umění doprovázet“.

Na další přednáškové večery zveme po prázdninách, a to od října. Budou se konat opět pravidelně první středu v měsíci.

Marie Mocová

■ ■ POUŤ SVATOU ZEMÍ

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus a Panna Maria.

Naši milí,

díky Bohu a našim dobrodincům jsme mohli putovat zemí nazývanou Svatou.

Boeing 737 izraelské společnosti El Al překonal vzdálenost Praha – Tel Aviv za 3 hodiny 18 minut. Jiří Chválek ředitel CK Avetour s magistrou Vendulkou, průvodkyní, nás uvítali na letišti Ben Gurion a autobusy jsme odjeli do Joppe (dnes Jaffa), starobylé čtvrti moderního hlavního města. Mši v chrámu sv. Petra na místě domu kde pobýval, jsme zahájili naše putování s otevřenou Bibli s duchovním doprovodem otce Pavla Dokládala. „V tyto dny přijímejte,“ vyzval nás v promluvě, „ale také odevzdávejte“.

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města Nazaret, k panně, zasnoubené s mužem jménem Josef. Jméno té panny bylo Maria. (Lk 1,26-27)

Kde před 2000 lety stálo obydlí Panny Marie je dnes velká třípatrová bazilika Zvěstování se symbolikou kopule ve tvaru obrácené lilie: Květ rostoucí z nebe...

Nad jeskyní, kde Maria uslyšela: *Buď zdráva, plná milosti, Pán s tebou. Neboj se! Vždyť jsi nalezla milost u Boha. Počneš a porodíš syna,* jsme poklekli k modlitbě a slavili mši. „Člověk si často připadá bezmocný. Když se však otevře Bohu a spolupracuje s Boží milostí, rodí se Bůh do tohoto světa skrze dobro, které konáme. My smíme spolupracovat s Bohem na proměně našeho světa,“ vysvětlil nám naše poslání ve světě filosof Thdr. P. Jan Bárta. „Odevzdejme se Bohu jako Maria!“

Naproti baziliky je kostel sv. Josefa postavený nad jeskyní, která sloužila Josefovi jako dílna.

V Káně Galilejské Ježíš učinil počátek svých znamení. A jeho učedníci v něj uvěřili

„Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost, že tě nikdy neopustím a nezdám, a že s tebou ponese všechno dobré i zlé až do smrti“ zazněla obnova slibů z úst těch, kdo po vzoru manželů z Kány pozvali na svatbu Ježíše. Ve františkánském kostele Zázraku zdobí tabernakulum 6 džbánů, připomínka prvního veřejného Ježíšova zázraku. V kryptě jsou ukázky nádob z doby, v níž žil Ježíš.

Kde je Ježíš, je i Maria a její přímluvu On neodmítne.

Když spatřil zástupy, vystoupil na horu

Na Hoře blahoslavenství, kde Pán vyhlásil program pro své učedníky – *Blahoslavení tiší, blahoslavení, kdo lační a žízňají po spravedlnosti...* - stojí uprostřed nádherného parku kostel, jehož půdorys symbolizuje počet blahoslavenství. Mírně se svažující stráně

umožňují pěkný výhled na Galilejské jezero. Dole, v restauraci přímo na břehu, si pochutnáváme na „Rybě sv. Petra“.

A ty Kafarnaum, budeš snad vyvýšeno až do nebe?

Rozhlížíme se po rozvalinách kdysi kvetoucího Kafarna z ruiny synagogy, kde Ježíš učil a uzdravoval. (Mk 1,21-28) Kontrast tvoří moderní kostel sv. Petra nad zbytky jeho domu. (Lk 4,38-39)

Genezaretské jezero

Nastupujeme na „Ježíšovu loď“. Je nás 110. Jezero je i dnes, jako tehdy, využíváno k rybolovu. Daveed, který se hlásí k mesiánským židům – věří v Ježíše, jako Mesiáše, nás vítá českým „Ahoj“. Fouká vítr, loď vyplouvá a kolébá se na vlnách. Další člen posádky přináší za bouřlivého potlesku českou vlajku, z reproduktorů zaznívá naše hymna a „vlajka vzhůru letí“, k třepotající se na stožáru modré, s Davidovou hvězdou. „Námořníci“ tvoří současně kapelu, zpívají židovské lidové písně a zakončují izraelskou hymnou. Následuje ukázka hození sítě do jezera. Chvilé napjatého čekání. „Nic. I to se někdy stává,“ říká s úsměvem Daveed. „Jednou se začalo schylovat k bouřce, ale to nás opravdu přešla veškerá legrace...“ informuje nás otec Pavel.

Na pohoří Karmel

utekli pronásledování křesťané rané církve. Pod chrámem Panny Marie Karmelské je jeskyně proroka Eliáše, který se zde o několik století dříve vítězně utkal se stovkami pohanských kněží. Kouzelný popis těchto událostí naleznete v 1. knize Královské 18,1- 46.

Zde také přijal blahoslavený Šimon od Panny Marie škapulíř – součást jejího oděvu, symboliku k ochraně věřících. Utíkejme se v nebezpečích svého života k

Panně Marii – Hvězdě mořské

Je takto uctívána a má svůj chrám v blízké Haifě. Při malebné vyhlídce na Středozemní moře zde jsme vyslechli nádherný starobylý hymnus Zdravas hvězdo mořská v podání ing. Haničky Frančákové, asistentky otce Pavla a Českomoravské Fatimy. Spolu s Libuškou, které na exericicích s otcem Billeem uzdravil P. Ježíš srdce, zkrášlovaly liturgii zpěvem a hrou na kytaru.

V Cezarei Přímořské

městě, kde byl vězněn a kde se hájil apoštol Pavel, než putoval v poutech do Říma aby tam svědčil o Kristu, s nímž se setkal při pronásledování křesťanů jsme se usadili v obřím amfiteátru, který věnoval Antonius Kleopatře. Naslouchali a připojili jsme se ke zpěvu skupiny černošských křesťanů, zřejmě baptistů, kteří s námi sdíleli radost z putování po místech, kde má naše víra kořeny.

Na horu Tábor

j sme se dostali po úzké točité silnici taxíkem. Hora připomíná náš Říp. „Ježíš vzal sebou Petra, Jakuba a Jana... Byl před jejich očima proměněn.“

Malba nad oltářem baziliky Proměnění představuje Ježíše s Eliášem a Mojžíšem - rozmlouvají o Ježíšově cestě, kterou měl v Jeruzalémě završit - a tři učedníky. Ti uslyšeli: „Toto je můj vyvolený Syn, toho poslouvejte!“

Ein Karem znamená Dobrý pramen

V těch dnech se Maria vydala na cestu do judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu.

Vnější baziliky Navštívení zdobí Magnifikat v 50ti jazycích, i česky. V kryptě, v jeskyni, kde Alžběta přivítala Marii je studna ukrývající zázračný pramen, který zde tehdy vytryskl.

U Jordánu,

na místě kde byl Ježíš od Jana pokřtěn, jsme vstoupili do řeky a symbolicky obnovili své křestní zasněžení Bohu. Nás i katechumeny v dlouhých bílých oděvech pozorovala o kousek výš proti proudu vydra. Plavala na druhý břeh a zpět.

A ty, Betléme,

vůbec nejsi nejmenší mezi judskými městy. Z tebe se narodí ten, který bude vládnout.

Ve dveřích místního hotelu San Antonio nás přivítal usměvavý mladík s ošatkou bonbonů a každému nabídl. V pohodlí a hojnosti zdejších dobrot zde strávíme další 4 a půl noci. Jen nás bude v noci probouzet nahrávka kvilivého zpěvu muezína z minaretů, svolávající muslimy k modlitbě.

„Když tam byli, naplnila se její hodina a porodila Syna.“ K místu, označenému hvězdou, jsme se dostali Brankou pokory vysokou asi 140 cm. Uctili jsme polibkem místo, kde se Věčné Slovo stalo tělem pro naši spásu. Velká brána do Baziliky narození byla zazděna, aby se zamezilo vjezdu na koni. Mléčná jeskyně s kojící Madonou, prý zbělela, když Panně Marii ukáplо mléko. V betlémské kapli znělo radostné české: „Půjdem spolu do Betléma“ a další koledy.

„Jeruzaléme, Jeruzaléme,

kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla.“

Berluzziho kaple Dominus flevit – Pán zaplakal – na místě, odkud zazněla tato slova, má tvar slzy a poskytuje pěkný výhled na Yerushalayim – místo pokoje s jeho chrámovým návrším.

Kolem r. 960 př. Kr. na skalní plošině vrchu Moriah postavil král Šalomoun chrám, kde byla uložena archa smlouvy. R. 586 př. Kr. jej rozbořil babylónský král Nebúkadnesar. Druhý chrám, postavený po r. 520 př. Kr. stál celých 500 let. Další rozšíření a důkladná renovace chrámu proběhla za Heroda Velikého 37 - 4 př. Kr.

R. 70 se naplnilo Ježíšovo slovo: *Z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni.* Římský císař Titus F. Vespasianus srovnal chrám se zemí.

Židé oplakávají zboření chrámu dodnes u Zdi nářků. Prostor je zde striktně oddělen - muži a ženy se modlí zvlášť. „Jste Rus?“ zeptal se mě muž ve vysokém černém klobouku s dlouhými vousy a zval mě do synagogy vedle Zdi. „Toto je svitek starý 3000 let z doby krále Šalomouna, ručně psaný, ne na počítači;“ říkal a ručně posunoval svitek, chráněný sklem. Hned mi však vysvětlil pravý důvod, proč mě oslovil: „Děláme sbírku na jeruzalémské sirotky“.

Zlatá brána – jedna z osmi jeruzalémských bran – ta, kterou vjel do Jeruzaléma Ježíš na oslátku, je zazděná; od muslimů. Aby nemohl přijít Mesiáš, jehož příchod touto branou židé očekávají dodnes.

Křížová cesta je přeplněna stánky s devocionáliemi a nejrůznějším zbožím. Kontrastem k ní je hluboká a posvátná atmosféra

V Chrámě Božího hrobu,

kteřý skrývá i bývalý pahorek Golgoty. Pod sklem je skála, kde byl vztyčen kříž s Ježíšem. V zástupu, který chtěl uctít místo Ježíšova největšího projevu lásky jsme se podělili o duchovní zkušenosti a obrázky pražského Jezulátka s mladým knězem z Indie. Po schodech sestoupáme do hlavního prostoru chrámu, který uprostřed skrývá Ježíšův hrob.

Máme štěstí, čekáme na vstup jenom asi půl hodiny. Tlesknutí pravoslavného duchovního ukončuje chvilku našeho pobytu na místě, kde byl Ježíš pochován a vzkříšen.

Když však ženy přišly ke hrobu, zjistily, že je kámen odvalený, ale Ježíšovo tělo tam nenašly.

A jak nad tím byly bezradné, stanuli u nich dva muži v zářícím rouchu a řekli:

Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen. (Lk 24.2-6)

Anna a Jiří Hrdých

■ ■ ZIMNÍ TÁBOR – ROKYTNICE 2009

Je sobota krátce po poledni, nasedáme do autobusu a vyrážíme směr Rokytnice nad Jizerou, trochu se těšíme a trochu bojíme (jako vždy) toho, co nás čeká a jaké to asi bude.

Na faře se rychle ubytováváme a vyrážíme na první procházku po okolí – sníh je nečekaně mokrá, ale zase se z něj dají dělat bezvadné koule :-).



Letošní táborová hra nás seznámí s vybranými řeholními řády; postupně nás do svého „kláštera“ zvou benediktini, premonstráti, františkáni, karmelitáni a jezuité, dozvíme se o jejich historii, zakladateli, řeholi, hábitu atd. a prostřednictvím her si některé informace ověříme a jiné si zopakujeme. Soutěžící

družstva představující jednotlivé dosud nepojmenované řády při každé návštěvě mohou získat určitý počet „řeholníků“ či „řeholnic“, kterými rozšíří počty svých členů. Zároveň mohou porovnávat jednotlivé představené řády a připravovat se na pojmenování svého řádu včetně vytvoření řehole, historie, hábitu a spirituality.

Po výborné večeři už nás zvou na návštěvu bratři benediktini a seznamují nás se svým řádem. Hledáme v žalmech, ochutnáváme otrávené víno a - hurá do postele. Druhý den ráno mše sv. v kostele sv. Michala a po lehkém obědě vyrážíme na lyže. Rozdělení do skupin podle zdatnosti s větším či menším úspěchem brázdíme místní svahy. Odpoledne spolu s mnichem Romanem zásobujeme sv. Benedikta jídlem a vydatně lopatujeme a bobujeme. Na večeři nás zvou bratři premonstráti a dozvíme něco o jejich řádu. Další den opět lyže a odpoledne chceme doputovat za papežem Honoriem II. K jeho souhlasu se založením řádu premonstrátských řeholních kanovníků je třeba vlastnit znak a heslo řádu, jejich získání ovšem nebude tak jednoduché; části znaku nacházíme uvnitř,

v získání hesla nám brání loupežníci, kteří přepadli posly a sebrali jim všechny věci včetně obálky s heslem. Ti odvážnější ještě několikrát sjíždí kopec i se skokánkem a ostatní vytvářejí sochu koně a dalších zvířat. Večer strávíme s bratry františkány, mládežníci jdou spolu s P. Jendou na večerní snowboardování (Petřina ruka nevydržela ☺), s mladšími zhlédneme Krakonoše a lyžníky. Ačkoliv nám celý týden počasí moc nepřeje, lyže nešidíme a snowboardy také ne. V úterý po obědě déšť vyhrává a zůstáváme uvnitř. Naším úkolem je připravit oslavnou báseň či píseň – bratr Vítr a sestra Mlha musí být v textu zmíněni, dalším úkolem je předat si štafetově chvalozpěv – žalm 150, kupodivu je na konci štafety text téměř bezchybný a společně se žalm večer – po přednesu oslavné básně – pomodlíme.

Karmelitáni nás uvítali ve svém klášteře v úterý, ve středu stavíme „kostel“ ze sněhu, ve kterém před lyžováním sloužil P. Jenda mši sv., po lyžích jsme se snažili rozšířovat heslo karmelitánů napsané

tajným písmem a také jsme zjistili, jak důležitá je pro každodenní soužití v klášteře spolupráce a schopnost či alespoň snaha o přizpůsobení se spolubratřím. Přísní jezuité přišli na řadu nakonec, společně jsme sháněli prostředky na misie a poté na samotné misie vyrazili - řada domorodců byla získána právě díky nám. Ve čtvrtek večer si krátce vše podstatné o řádech zopakujeme, možná se to bude hodit☺. Prázdniny letí, už je tu pátek a vyrazíme naposledy na lyže, odpoledne nás čeká závěrečná mše sv., při které se rozloučíme s P. Jendou, soutěž Riskuj (už je jasné, proč jsme vše opakovali) a vytvoření vlastního řádu spolu s heslem, znakem, historií, přípravou řeholního hábitu a stavbou kláštera.

Večeři připravují nově vzniklé řády, které se posléze představují (Michalíni, Fredovci a Pomocníci Boží).

Ještě poklad, modlitba a pak nás čeká poslední noc na táboře. Ráno v rychlosti balíme, uklízíme, nasedáme do autobusu a řítíme se domů.

Díky všem a zase za rok na viděnou v Rokytnici!

■ ■ POCHOD PRO ŽIVOT

Vážené sestry a bratři!

Dne 28. 3. 2009 se v Praze konal „Pochod pro život“. I přes množství jiných duchovních akcí konaných v tento den byla účast věřících rekordní. Mluvil se o účasti více než 2 000 věřících! Pochod začal v kostele sv. Jiljí v Husově ulici mší svatou, kterou vedl jako celý pochod páter Marek Dunda, farář z Vranova nad Dyjí. Můžete ho znát z iniciativy „Společenství čistých srdcí“, je spoluvůrcem internetové televize TV-MIS.cz, časopisu Milujte se, je organizátorem pěších poutí z Vranova nad Dyjí na Velehrad a jistě mnoha jiných dobrých aktivit. Promluvu otec věnoval otázce manipulace s lidmi způsobenou vlivem médií a různých názorů klamajících oklamáných, kterým společnost dopřává sluch. Připomenul nám výzvu biskupů k zodpovědnosti a úctě k životu. Nejvíce však mluvil o tom, že ač my jsme téměř bezmocní změnit okolí, Pán může vše – nechť tedy v modlitbě nabízíme sami sebe do služby Pánu, aby On sám nás použil k tomu, tak jak On chce. Na závěr nám poděkoval, že jsme přijali Jeho výzvu, čehož důkazem je účast na tomto pochodu. Po mši svaté jsme vyrazili do pražských uliček za zpěvu žalmů a modlitby bolestného růžence. Organizátoři pochodu, členové „Hnutí pro život“, zajistili asi 800

bílých křížů a s nimi jsme pochodovali Prahou. Okolo stojící Pražané a jdoucí se nestačili divit. Narušili jsme doprovodný program maratonu, který se také tento den konal v Praze. Úplně jsme „rozhodili“ pochod mažorettek z několika zemí(Německa, Nizozemí, USA atd.). Češi nevěřičně kroutili hlavami a cizinci nás zdravili. Každý, kdo měl foťák fotil, kdo kameru, točil.

Před sochou sv. Václava jsme se v kleče modlili a zpívali svatováclavský chorál a na závěr po požehnání též státní hymnu. Vše proběhlo v klidu a spořádaně, takže nebyl důvod pro média, aby podala zprávu našim spoluobčanům, že existuje i jiný názor na život a úcta k němu. Trochu mě mrzí, že když někde řve stovka podnapilých neonacistů, kteří možná ani nevědí, co chtějí, tak je toho plná televize a noviny, a o takovouto masu lidí, která má zájem o dobro společnosti, nebyl projevěn žádný zájem. Byl také přítomen Libor Halík, kněz pravoslavné církve, který se denně modlí před brněnskou porodnicí žalmy a zažívá dost perné chvílky. Více na <http://brnensky.denik.cz/rozhovor/halik-stat-s-krizem-pred-porodnici-prace-20090321.html>.

Byli zde i zástupci jiných církví, takže je dobře, že pochod není vnímán jen jako katolická akce, ale především jako Boží a lidská.

S přáním odvahy vložit se do věcí správných s osobní účastí J. Čech

■ ■ LOUTKÁŘSKÁ DÍLNA

Dne 9. dubna, na Zelený čtvrtek, od 10 hodin, jsme se sešli s panem Vladimírem Tausingerem v Divadle Miriam.

Pan Vladimír Tausinger je povoláním loutkař a do naší farnosti byl pozván panem farářem a Lídou Burianovou. Sešlo se nás asi 20 dětí, od těch nejmenších, po ty starší, přibližně do 16 let. Pan Tausinger nám nejprve báječně zahrál pohádku o třech neposlušných kůzlátkách. Jen si trochu pozměnil konec, protože nechtěl, aby se vlk utopil, a tak se v jeho pohádce vlk polepší a máma koza mu odpustí. Pan Tausinger nám také povyprávěl, jaké existují různé druhy loutek. Přinesl si s sebou a ukázal nám loutky, kterým se říká marionety.

Potom jsme si mohli pomoci papíru, nůžek, brambor a pastelek vyrobit vlastní loutky. Rozhodli jsme se, že si uděláme loutky postavíček z pohádky O perníkové chaloupce. Nejdříve jsme si rozdělili úkoly a dali se rovnou do práce. Loutku jsme nejprve nakreslili na papír, vybarvili a pak ji opatrně vystřihli. Na její obrys jsme z vnější strany nalepili špejli a tu jsme i s loutkou zapíchli do rozpůlené brambory. Takto vznikly jednoduché stojící loutky- nepředstavovaly jen zvířata a lidi, ale také například stromy nebo pec. Kdo chtěl, mohl si chvíli vyzkoušet hrát divadlo s opravdovými loutkami. Někteří hráli se svou vyrobenou loutkou.

Toto dopoledne bylo moc příjemné, protože pan Vladimír Tausinger byl opravdu moc milý a veselý a všechny děti z něj měly velikou radost. Navíc nám zahrál krásné divadlo. Jakmile začal hrát, tak téměř přestal žít svůj vlastní život a naopak zahrál v jeho rukou skutečně ožily. Nás děti si získal, jakmile přišel, když místo „začátku“ zazvonil „konec“.

Karolina Cenerková

■ ■ JARNÍ VÍKEND – KOSOVA HORA

Ve čtvrtek 30. 4. vyrazila skupina dětí a vedoucích z Hlavního nádraží směr Kosova Hora, kde měli strávit příští tři dny a skrze hru i kázání otce Petera Kováče blíže poznat příběh o proroku Jonášovi.

Po příjezdu jsme byli uvítáni příjemnou pastorační asistentkou, která nám něco povyprávěla o historii zdejší fary a také o aktivitách dětí ve farnosti. Večer byla vysvětlena hra – děti se rozdělily do družstev a spolu s Jonášem prožívaly všechny části jeho putování – od útěku před Bohem a plavbě po moři, až po náročné kázání v Ninive. Jejich postup byl zobrazen na umělecky zpracovaném herním plánu, zobrazujícím Jonáše na lodi, v bříše velryby a v ulicích hříšného města.

Každý den se konal výlet, propojený s tematickou hrou a několika dalšími, méně souvisejícími hříčkami. Při výletech jsme navštívili krásný a velmi rozsáhlý skanzen, panství rodu Lobkowiczů a alespoň zvenčí jsme si také prohlédli zámek Vysoký Chlumec.

Při hrách se děti procvičily v umění plížení (putování nebezpečnou krajinou k Ninive), mlčet, nebo ve slepotě spoléhat na ostatní (půst ninivanů). Večer k nim obvykle mluvil Peter o uplynulém dni a o duchovním poselství té které části Jonášovy cesty. Poslední večer byl táborák spojený s hrou na rozmanité nástroje a následující den se děti také podílely na hudebním doprovodu mše svaté ve zdejším kostele. Potom už následovalo jen balení, úklid fary a odjezd.

Myslím, že akce se všem líbila a snad z ní i leckdo odjížděl duchovně obohacen. Kosova Hora je krásné místo a třeba se tam ještě někdy vrátíme.

Jan Parolek

■ ■ 1. MÁJ V HRÁDKU U VLAŠIMI

Již třetím rokem jsme se o prodlouženém květnovém víkendu vydali, jak říkají děti, na „velkou chalupu“. Na poslední chvíli jedna rodina onemocněla, a tak jsme jely celkem čtyři rodiny s malými dětmi ve věku od necelých tří měsíců do šesti let.

Bývalou školu v těsném sousedství známého mariánského poutního kostela v Hrádku u Vlašimi jsme si rychle „ochočili“ a plácek před ní ožil dětskými hlásky. Jak poutní místo, tak i školu coby ubytovnu, spravuje Kongregace kněží Mariánů z Polska. Na zdejší faře Na zdejší faře žije a celé poutní místo v současné době spravuje trojice jejich bratří.

Silnici, která přecházela spíš v cestu k posledním dvěma či třem chalupám, využívaly děti pilně k projížďkám na koloběžce a motorkách a také jako plochu pro malování křídami.

V pátek jsme stihli dobře prozkoumat nejbližší okolí – navštívili jsme „zázračnou“ studánku v lese i novou pod strání kostelíka a také místo, kde se pálily tradiční čarodějnice a kde stála vysoká májka. Kromě jiného jsme zabydleli kuchyň a prostornou jídelnu, která sloužila také jako hlavní místo setkávání dětí i dospělých.

Sobotní teplé a slunečné počasí přálo celodennímu pěšímu výletu do Vlašimi. Příjemná cesta podél potoka ubíhala za neustálého brebentění, otázek a indiánských pokřiků. Děti se osvěžily zmrzlinou a pak se vydováděly v zámeckém parku na hřišti a než dva tatínkové došli zpět do Hrádku pro auta, mohli jsme objevovat romantická zákoutí i stavby části parku. Po výborné večeři málem usnuli vysílením dřív rodiče než děti.

Klidné nedělní dopoledne se mší svatou bylo příležitostí k prohlídce kostela i poděkování za vlídné přijetí v Hrádku. Někteří jsme před cestou domů stihli ještě

procházku po okolních lukách, zastavení na místním hřbitově, u mlýna i u statku s různým zvířectvem. Škoda že víkend uběhl, sotva jsme se s místem sžili. Třeba se sem opět někdy vrátíme. A v našich dobrodružstvích budeme určitě pokračovat i během letní společné dovolené. Už se na ni všichni moc těšíme.

Bartákovi

■ ■ BIŘMOVÁNÍ

Celoroční příprava na biřmování vyvrcholila 23. května v našem kostele. Biřmovanci se začali scházet okolo čtvrté hodiny odpolední, jak bylo předem dohodnuto, vyzkoušeli si průběh biřmovacího obřadu a otec Jenda Balík vedl poslední katechezi na téma Satan, Duch zla, kterého se zříkáme při obnovování křestního slibu. Když úderem páté hodiny skončil, společnost se rozutekla za volným programem, který pro některé znamenal posezení a popovídání, někdo v klidu a o samotě rozjímal, jiní odešli pomáhat do kuchyně, další uždibovali z toho, co se nevešlo na slavnostně prostřené stoly v divadle. Kostel se utěšeně zaplňoval a do začátku mše už zbylo jen málo míst prázdných. Mši vedl biskup Herbst, který také pronesl povzbudivé kázání především k biřmovancům, a atmosféru dokreslovalo slunce rudě zářící skrz barevná skla oken kostela. Samotný obřad biřmování a celá mše měly nádech něčeho nadpozemského. Když Petra s Filipem poděkovali panu biskupovi a předali mu kytici a „třilitrový dar o šesti granátech“ (tento výrok zde zazněl, jednalo se o 6 druhů různých piv), byli všichni pozváni na pohoštění. A že bylo na co zvat! Prohýbající se stoly potěšily snad každého, kdo pozvání přijal. Pohoštění bylo krásnou tečkou za naším dnem. Škoda že člověk je biřmován jen jednou za život...

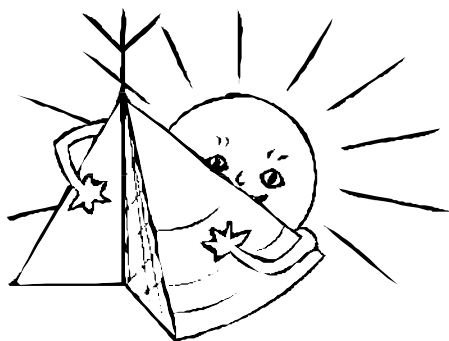
Kéž se dary Ducha svatého promění co nejdříve v opravdové plody a přinesou duchovní užitek nejen pro nás biřmovance, ale i pro celou strašnickou farnost!

Hugo Kafka

■ ■ ■ ...OD LÍDY

Milé děti,

Rok svatého Pavla pomalu končí a já sháním odměny pro Svatopavlovskou soutěž, do které se mnozí z vás zapojili. Na internetových stránkách mě na poslední chvíli těsně před uzávěrkou zaujala anketa brněnské diecéze „O svatém Pavlovi s Pavlem“. Protože se mi líbila, zeptala jsem se několika našich strašnických Pavlů.



■ „O svatém Pavlu s Pavlem...“

- V čem je ti svatý Pavel vzorem a proč?
- Která z Pavlových myšlenek tě nejvíce oslovila a proč?
- U jaké události ze života sv. Pavla bys chtěl být nebo ji sám prožít?

P. Adrián Pavel Zemek O.Praem

1. Všude, za všech okolností s důvěrou v Pána hlásal radostnou zvěst.
2. „Pro všechny jsem se stal vším, abych stůj co stůj zachránil aspoň některé.“ (1 Kor 9, 22)
3. Se svatým Pavlem bych rád strávil jeden den na jeho misijní cestě spojený s hlásáním evangelia kdekoli v některém městě.

Pavel Reumann – jáhen

1. Byl horlivý a normální. Byl zbožný a charizmatický. A nebál se a konal.
2. „...víme však, že člověk se nestává spravedlivým před Bohem na základě skutků přikázaných zákonem, nýbrž vírou v Krista Ježíše. I my jsme uvěřili v Ježíše Krista, abychom došli spravedlnosti z víry v Krista, a ne ze skutků zákona. Vždyť ze skutků zákona, nebude nikdo ospravedlněn.“ (Galatským 2,16)
3. Ani jednu, protože na to nemám, jen setkání s ním V NEBI.

Pavel Tater

1. Svatý Pavel je pro mne vzorem svým životem – šel za Pánem Ježíšem, i když měl řadu problémů, mimo jiné také zdravotní, které musel překonávat.
2. V malosti aby se projevila Boží velikost.
3. U obrácení na cestě do Damašku.

Pavel Vaško

1. Sv. Pavel byl vzdělaný člověk, šel do tehdejších center vzdělanosti a moci (Korint, Efez, Řím), vše, v co věřil, se snažil dělat důsledně (nejprve pronásledování křesťanů, později šíření křesťanství).
2. Citát listu Korintským, který se často rozebírá v kázáních : „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon.“
3. Asi u jeho obrácení.

Pavel Krejčí

1. Sv. Pavel je pro mne inspirativní v tom, že od chvíle svého obrácení žil a pracoval pro Krista, pro něj trpěl i zemřel. I přes lidské slabosti a chyby se stal vytrvalým ve víře. Je známý jako teolog víry, ale nejvyšší hodnotou pro něj byla láska. Nebál se projevit své pokrokové názory, byl odhodlán měnit zvykové formy víry, které byly v jeho době zastaralé. Přestože význam jména Paulus, Pavel znamená malý, nepatrný, skromný, sv. Pavel z Tarsu je významnou postavou v dějinách křesťanství.
2. Je obtížné vybrat jednu konkrétní myšlenku, když jich tolik vyslovil. Např.: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus.“ Touto myšlenkou nás sv. Pavel nabádá, abychom nežili jen pro sebe, ale pro druhé a pro Krista. Máme se snažit, aby se Ježíš Kristus stal smyslem naší existence a motivoval nás ke správnému životu.
3. Kdyby se dal vrátit čas, chtěl bych být přítomný v okamžiku, kdy se Pavlovi na cestě do Damašku zjevil vzkříšený Ježíš Kristus a vyvolil si ho za apoštola mezi pohany. Stal bych se tak svědkem události, kdy se horlivý pronásledovatel křesťanů obrátil a začal kázat evangelium. Pavlovou zásluhou se stalo křesťanství

světovým náboženstvím, a proto je právem nazýván „13. apoštolem“. Jsem hrdý, že nosím jeho jméno.

Pavel Mareš

1. Byl trpělivý a odvážný, nebál se pouštět i do pořádných dobrodružství. Při tom všem, když se modlil, když se rozhodoval, když přemýšlel o sobě i když se zabýval životem svých přátel a spolupracovníků, zkrátka vždy a všude se ptal Pána Boha. A trpělivě čekal na jeho odpověď.
2. Jedině Pavel nám zachoval perlu z Ježíšových úst. Nenajdeme ji nikde v evangeliích, ale jen ve Skutcích apoštolů (Sk 20,35): „Blaženější je dávat než dostávat.“ To je pro mě stále povzbuzení, stejně jako slovo apoštola Jana: „Bůh je láska“ (1 Jan 4,16).

Každý máme pro našeho Stvořitele jedinečnou cenu, proto bych z Pavlova života nic přímo prožít nechtěl. Ale chtěl bych s ním být ve chvílích po jeho obrácení, kdy si s námahou získával důvěru křesťanů, které předtím pronásledoval. To musely být určitě silné chvíle.

Asi čekáte i moji odpověď

1. Svatý Pavel je mi vzorem poslušnosti, odvahy a horlivosti v hlásání radostné zvěsti o Kristu i za cenu vlastního života.
2. Mám ráda jeho Velepíseň lásky (1.Kor 13).
3. Jelikož jsem křesťním jménem Lydie (to jméno je pro mě ale příliš vznešené a nejsem ho hodna), ráda bych svatého Pavla hostila u nás doma, dala od něho pokřtít nejen sebe, ale i celou svoji rodinu a náš dům aby se stal také místem setkávání (Sk 16, 6 - 40)

A jak byste odpověděli vy? – Napište do redakce!

■ ■ A CO SE PRO VÁS, DĚTI, CHYSTÁ?

■ Pro děti

První svaté přijímání a Dětský den v neděli 7. Června

Asi patnáct dětí naší farnosti ve sváteční nedělní dopoledne při dětské mši svaté v 10:30 poprvé slavnostně přistoupí ke svatému přijímání. Na oslavu je pro ně po mši svaté připraveno v kavárně malé agapé a pro všechny naše děti i jejich kamarády bude odpoledne od 15 hodin uspořádán Dětský den. Pokud bude hezky, sejdem se opět jako každoročně na hřišti gymnázia Minerva, postranní vchod z ulice Krupská. Pokud bude pršet, bude se konat v tělocvičně ZŠ Brigádníků – zde je nutné přezutí! Připravte se na soutěže se svatým Pavlem! Nesmí chybět fotbalový zápas a ani tradiční "Jendova zmrzlina".

Svatopavlovská soutěž

Do neděle 7. června odevzdejte v sakristii své Svatopavlovské sborníky, abychom je mohli opět vystavit v učebně a řádně ohodnotit. Přineste si získané žetonky – sečteme a vyhodnotíme nasbírané body v SMSkové soutěži. Zvlášť ohodnotíme i všechny soutěžící na odpoledním Dětském dni. Na závěr zde slavnostně předáme ceny každému z účastníků jednotlivých soutěží.



Na pouť k Pražskému Jezulátku – již po desáté

Na poděkování za uplynulý školní rok se letos vypravíme v pondělí 22. června. Od 16 hodin zde bude P. Jenda sloužit mši svatou. Sraz je buď v 15 hodin před farou, nebo v 15:45 hodin před kostelem Panny Marie Vítězné, u Pražského Jezulátka. Těší se na nás i P. Šleich, který nám jistě po mši svaté jako vždy něco zajímavého ukáže. Potom jdeme na zmrzlinu!

■ Pro všechny

Farní úklid a posvěcení

Úklid se letos konal tento pátek 29. 5. odpoledne, někdo přišel v sobotu dopoledne. Všem pomocníkům, kteří se na úklidu kostela podíleli, děkujeme. Předem děkuji také těm, kteří se nabízejí pomoci při přípravách na slavnost posvěcení kostela – tu budeme slavit v sobotu 27. června.

Těším se na Vás a přeji pěkné požehnané prázdniny

Lída

■ ■ ■ FARNÍCI SE SVĚŘUJÍ

■ ■ MODLITBY ZA RODINY V KRIZI

Moc Vás všechny zdravím!

Život lidí neprovázejí vždy šťastné okamžiky a mám dojem, že více to spatřuji u těch, kteří chtějí sloužit dobru. Pro Ty, kteří očekávají za své dobro dobro od druhých, může nějaké zklamání zásadně změnit pohled na svět a zvláště na spravedlnost, kterou většinou ve své naivitě očekáváme.

Něco takového prožil jeden náš bratr z Plzně, kterému se rozpadla rodina. Ve své velké bolesti si uvědomil, že není sám, kdo prožívá něco podobného a rozhodl se, že se pokusí založit novou modlitební iniciativu za rodiny v krizi. Napsal článek do časopisu Naše rodina, kde svůj úmysl zveřejnil se svou e-mailovou adresou, na kterou se mu po nějakém čase po zveřejnění článku začali postupně přihlašovat lidé, kteří prožili ve svém životě podobnou zkušenost a chtějí se připojit ke společným modlitbám na daný úmysl. V dnešní době ve spojení s několika přáteli založili také webové stránky, které sice nejsou poradnou na problémy, ale je možné se tam v diskusním fóru podělit o své starosti s ostatními, možná se dočkat i pochopení, které tento svět nenabízí, a nějaké útechy od těch, kdo mají podobnou zkušenost a třeba jsou o krok dál a už vědí, jak se k dané situaci postavit. Navíc si myslím, že ve dvou se to lépe táhne, natož když je nás víc!

Těchto pár řádek jsem se rozhodl napsat pro Vás, kdo klesáte pod těžkým křížem, ale i pro Vás, kdo můžete nějak pomoci těm, kteří už nemohou.

Adresa stránek: www.jm-krize.cz a kontakt na iniciátora modliteb za rodiny v krizi je marekxjedlicka@seznam.

S pozdravem a přáním nám všem, abychom dokázali využít darů a milostí Ducha svatého.

J. Čech

■ ■ CESTA K NAROZENÍ KRISTÝNKY

Problémy se štítnou žlázou se se mnou táhly asi od třetí třídy. Začala jsem velice pozdě menstruovat a vlastně nikdy jsem neměla pravidelný cyklus. Lékaři to však řešili jen z gynekologického hlediska, brala jsem hormony, dostávala injekce na vyvolání menstruace, později hormonální antikoncepci, která samozřejmě problém jen zamaskovala.

Přidaly se i gynekologické problémy – v 17 letech u mě lékařka konstatovala nedostatečně pružnou dělohu. Dál to nijak nekomentovala. Ve svých asi 22 jsem změnila gynekologa – nový lékař mi poměrně nevybíravě řekl, ať si rychle koukám pořídit děti, potvrdil, že děloha je malá a málo pružná a že mě nejspíš čekají opakované potraty, ale že někdy pomohou dělohu připravit na další těhotenství. (Tehdy jsem si prvně zazoufala – ještě jsem studovala, bydlela jsem na koleji, měla jsem za sebou devastující rozchod, který jsem už asi rok zpracovávala (a ještě další dva jsem se jím měla intenzivně zabývat), na nového partnera ani pomyšlení... Někdy od té doby jsem měla pocit, že mít děti nebude žádná hračka, i kdybych náhodou ještě někdy navázala nějaký vztah.

O dva roky později se přidaly další komplikace se štítnou žlázou- uvažovalo se o jejím operativním odstranění, výsledky hormonálních testů těhotenství prakticky vylučovaly. Přestala jsem však díky tomu brát hormonální antikoncepci, ale trvalo mnoho měsíců, než menstruační cyklus získal alespoň náznak pravidelnosti.

V té době jsem začala chodit se svým budoucím manželem. Po dvou letech jsme se zasnoubili, ale manžel (tehdy ještě snoubenec) pracoval tou dobou v cizině, neměli jsme kde bydlet, neměli jsme finance na řešení bydlení, takže mě neustále strašilo, že bychom se už měli vzít,

abychom mohli usilovat o potomka, protože jinak už bude pozdě. (Svatbu a založení rodiny jsme odkládali právě jen z „organizačních“ důvodů.) Partner o mých problémech od začátku vztahu věděl, ale představa děťátka pro něj byla v té době o hodně mlhavější než pro mě.

Já už jsem tou dobou studovala spíš vše o adopcích a pěstounské péči. (IVF jsem zavrhla hned po té, co jsem se o této metodě dověděla víc – a jak nyní vidím zkušenosti žen okolo sebe v této oblasti, jen mě to stále více utvrzuje v mém rozhodnutí – i kdybych brala jen zdravotní stránku celé věci, bez přihlídnutí k etickým aspektům. Bohužel to však později bylo ze strany lékařů prakticky jediné nabízení řešení.) Snoubenec ale o adopci nechtěl ani slyšet s tím, že určitě „plaším“ zbytečně (přiznávám, že někdy k tomu mám sklony) a že přece máme spoustu času. Kamarádky a známé ale začínaly rodit své druhé děti, takže já jsem ten pocit rozhodně neměla.

Po svatbě, dva roky po zasnoubení, jsme se tedy hned začali snažit o početí. Tou dobou už jsem praktikovala STM, takže jsem tušila, že navíc zdaleka ne všechny moje cykly jsou ovulační. Několik cyklů jsem skutečně neotěhotněla, každou menstruaci jsem oplakala, okolo navíc téměř všechny kamarádky, kolegyně a známé vždy otěhotněly na první či maximálně na druhý pokus. S každým dalším břískem v okolí jsem byla nervóznější.

Ale začínala jsem se tedy, i když velice bolestně, smířovat s tím, že vlastní děťátko zkrátka není Boží záměr s námi. Vždycky jsem ale měla intenzivní pocit, že rodina a děti, i když to zní jako klišé, je přesně to místo, kde mám v životě být. Adopce mi tedy přišla naprosto logická a jednoznačná, adoptované děťátko bych nebrala jako

„prohru“ (ani teď to pro mě obecně není do budoucna vyloučená možnost), ale manžel stále nechtěl adopci řešit s tím, že máme dost času (já jsem naopak měla pocit, že už je dávno pozdě). Byla bych ráda podala žádost o adopci alespoň pro snížení stresu (kdyby to tedy opravdu nevyšlo, nemuseli bychom pak čekat další rok na schválení a další přibližně dva roky na konkrétní dítě, navíc celý proces je možné kdykoliv zastavit) a byli bychom tedy „získali náskok“ (a já trochu klidu a pocit, že se alespoň „něco děje“), ale manžel nechtěl žádost podávat ani „preventivně“. (Takže jsme ani mezi sebou ani neřešili konkrétní „požadavky“ na dítě apod.) Studovala jsem leccos i o hostitelské péči apod., ale ani to manžela nijak neoslovilo.

Abych tedy měla kýžený pocit, že dělám alespoň něco, cvičila jsem podle paní Mojžíšové, i když nejsem přesná cílová skupina této metody, snížila jsem svoje pracovní vyčerpání, ale slibovala jsem si od toho vlastně jen tento pocit. Tou dobou se mi znovu zhoršily endokrinní výsledky, hladiny některých hormonů byly víc než dvakrát vyšší, než aby těhotenství připadalo v úvahu. V tu chvíli jsem to myslím vnitřně vzdala – řekla jsem si, že pokud Boží záměr s námi je jiný než klasická rodina s dětmi, musím to přijmout a soustředit se na to, co tedy je Božím úkolem pro nás.

I pro naše manželství to byla velká lekce – musela jsem si do detailu uvědomit, že nemůžu manželovi násilím vnučovat svoje představy o spoustě věcí, a naopak odlišit věci, na kterých trvat vždycky musím. Učila jsem se s ním lépe komunikovat, vidět z jeho perspektivy to, co mně připadalo z mého pohledu zcela jednoznačné. A samozřejmě jsem si musela pořád připomínat, jak je každé srovnávání s ostatními nesmírně hloupé.

Poptala jsem se na možnosti zapojení do farní charity, zjišťovala jsem konkrétní možnosti pro naše profese v jednom charitativním projektu mimo Evropu, těšila jsem se, že se náš intimní život vymaní ze zajetí menstruačního kalendáře. Říkala jsem si, že se budu snažit mít „oči otevřené“, jak tedy nasměrovat svůj/náš život, modlila jsem se, abych ono „něco“ nepřehlédla a byla co nejmíc vnitřně svobodná a nepodsouvala Bohu svoje vlastní představy. Odjeli jsme taky na dlouho plánovanou dovolenou, zkrátka myslela jsem najednou na mnoho jiných věcí – a dva měsíce nato jsme počali děťátko. (Ano, s těmi hladinami hormonů, které těhotenství teoreticky nepřipouštěly.)

(„Vysvětlení“ se nabízí celá řada: že početí, jako mnoho jiných věcí, je hlavně věc „hlavy“, možná můj endokrinní systém „nastartoval“ po uklidnění, které následovalo po extrémní fyzické zátěži na dovolené, třeba nebyly laboratorní výsledky přesné, já osobně ale hlasuji pro slovo „zázrak“.)

Celé těhotenství bylo naprosto fyziologické. (Paradoxně největším problémem nakonec byla šikana ze strany gynekologické ordinace za ten „strašnej průšvih“ (že jsem odmítla genetické testy), počínající neustálými komentáři, osočováním z nezodpovědnosti, neznalosti a naivity, obvinění, že pak dám postižené dítě stejně do ústavu, přes připomínky, že bych tedy neměla mít nárok na vůbec žádnou lékařskou péči, až k tomu, že sestry „zapomínaly“ na standardní odběry, o které jsem se musela hlásit, lékař odmítl pustit otce k ultrazvukovému vyšetření (zařídili jsme si ho jinde) apod.

Miminko se narodilo zdravé, v termínu, děloha zvládla bez problémů i porod – byl spontánní, zcela fyziologický, rychlý a prakticky bezbolestný.

Bára

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

Bohoslužby v našem kostele	pondělí – pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Společná modlitba růžence	½ hod. před mší svatou (mimo neděle v 10.30)	
Živý růženec	každé první pondělí v měsíci	
Příležitost ke svátosti smíření	hodinu před každou mší svatou	
Adorace	každý třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Modlitební skupiny	společenství žen	pondělí a čtvrtek po mši sv.
	Mariina Legie	pondělí 19.00
	Lectio Divina	jednou v měsíci dle ohlášek
Přednášky o sociální nauce církve	první středa v měsíci od 19.00 (od ledna 2009)	
Biblická hodina	druhá středa v měsíci od 19.00	
Setkání nad Katechismem	ostatní středy v měsíci od 19.00	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 6. třída	středa 16.00
	7. – 9. třída	čtvrtek 16.00
Mládež	13 – 17 let	neděle po večerní mši sv.
	20 let	pátek po mši sv.
Příprava dospělých na křest	pondělí večer a dle dohody	
Příprava dospělých na biřmování	čtvrtek od 19.00	
Příprava dětí ke svatému přijímání	od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči	
Setkání ministrantů	jednou za měsíc dle ohlášek	
Farní charita	poslední úterý v měsíci po mši sv. v učebně	
Farní knihovna půjčuje	středa	16.45 – 17.45
	neděle	10.00 – 11.00
	ve farní kavárně	8.00 – 11.30
Skupina KALOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.15; doprovází dětskou mši sv.	
Chránový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	Pondělí a středa od 9.30	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 10.00	
Sportovní odpoledne	sobota od 14.00; floorball	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.30	
Úklid kostela	každé pondělí od 14.00	

Osobní rozhovor s knězem, návštěva nemocných, křest dětí a příprava na svátost manželství dle domluvy s kněžími.

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. A zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Slovo na závěr

Duch Svátý upozornil na svůj příchod silným poryvem větru a pak už jen působil jako klidná síla. Apoštolové do té doby mlčeli a teprve pak začali veřejně a odhodlaně vystupovat.

Slovo naplněné silou je slovo, které vzešlo z mlčení. Mlčení střeží vnitřní žár náboženských pohnutek. Tento vnitřní žár je život Ducha svatého uvnitř nás.

„Rozum, který postrádá vhodné myšlenky, chrlí na každého, koho potká, změť zmatených idejí, neboť už nemá Ducha svatého, který by udržoval jeho chápaní osvobozené od fantazírování. Hodnotné myšlenky se vždy straní mnohomluvnosti, neboť zmatky a výmysly jsou jim cizí.“

(Diadochos z Fotiky)

Mlčení lze tedy chápat jako tajemství příštího světa. Působí, že nepřestáváme být poutníky, a chrání nás před zapletením se do starostí této doby. Střeží oheň Ducha Svatého, který sídlí v nás. Umožňuje nám pronášet slova, jež mají účast na tvořivé a obnovitelské síle Božího slova.

Z knihy Henryho J. M. Noumena Cesta srdce (vydal Zvon 1995)

Bohuslav Zezula

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie

Praha - Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: janbalik@gmail.com

www.farnoststrasnice.cz